

знудженим — до біології. Я скотився в оцінках. Мене однаково зневажали однокурсники й наш викладач. У Пірровому нападі я змінив профіль на англійську літературу, ані слова не сказавши батькам. Мені здавалося, що таким чином я сам собі перерізав горлянку, про що, звісно, дуже пошкодую, оскільки був переконаний, що ліпше зазнати краху в грошовитій сфері, аніж процвітати в галузі, яка — вважав мій батько, не розбираючись ані у фінансах, ані в наукових сферах, — узагалі не приносить доходів. У результаті це нібито мало перетворити мене на дармоїда, котрий просиджуватиме штани вдома й до кінця життя циганитиме в батька гроші, якими той, за власними ж переконливими словами, не має наміру ділитися.

Тож я студіював літературу, яка мені подобалася набагато більше. На відміну від рідного дому. Не думаю, що мені вдасться описати відчай, який на мене навіювало все навколо. І попри те, що зараз мені здається, нібито з такими-от обставинами та вдачею я лишався б нещасним будь-де: в Біарріці, Каракасі чи на острові Капрі, — тоді я був певен, що вся річ у конкретному місці. А можливо, десь наполовину це й справді відповідає дійсності. Хоча Мільтон по-своєму і правий (коли казав, що життям своїм існує розум і здатен він із Пекла сотворити Рай і навпаки¹), але ж Плано якраз створено не стільки за зразком Раю, скільки на кшталт іншого, стражденного міста. У старших класах у мене з'явилася звичка валандатися після школи по торговельних центрах, швендяти в холодку та яскравому світлі їхніх верхніх галерей, доки від такого променаду серед споживчих товарів, штрих-кодів, ескалаторів та дзеркал, фонові музики в динаміках, шуму й мерехтіння не паморочилося в голові. Ніби гнотом, ця мішанка іскрою бігла в мозок, де рано чи пізно вибухала, заплутуючи все остаточно: окремі від форм кольори, шарварок осібно взятих молекул. Після цього, схожий на зомбі, я брів на стоянку і їхав на бейсбольне поле, під яким зупинявся й лишався в машині далі, не знімаючи рук із керма та прикипівши поглядом до «рабіци» й зимової пожухлої трави, доки не сідало сонце і навколо більше не можна було нічого розгледіти.

З іншого боку, мене не відпускав якийсь непевний здогад про те, що невдоволення моє — то вияв божемної натури, невиразного марксистського походження (бачте, в підлітковому віці я безглуздо сповідував соціалістичні погляди, головним чином щоб допекти батькові), але тоді я не мав шансів по-справжньому його зрозуміти; а якби хтось

¹ Джон Мільтон. «Утрачений рай».